

SEBASTIAN FITZEK

ΠΕΙΡΑΜΑ ΜΝΗΜΗΣ

μετάφραση
Δέσποινα Κανελλοπούλου

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΔΙΟΠΤΡΑ

Στον Κλέμενς

«Πώς σου φαίνεται;»

«Χμ... Ας πούμε ότι μου φαίνεται κάπως... εξεζητημένο».

«Εξάμβλωμα είναι η σωστή λέξη, νομίζω».

«Σου το έφεραν δώρο;»

«Όχι, το αγόρασα».

«Κάτσε μια στιγμή. Εννοείς ότι το πλήρωσες κιόλας;»

«Ναι».

«Έδωσες λεφτά για να αγοράσεις ένα γαλάζιο πορτατίφ κομοδίνου σε σχήμα δελφινιού, που λειτουργεί με μπαταρίες κι ακόμα κι εσύ το βρίσκεις άσχημο;»

«Εξάμβλωμα».

«Ωραία, τότε εξήγησέ το μου, σε παρακαλώ. Γιατί, αν πρόκειται για γυναικεία λογική, δεν την πιάνω».

«Έλα εδώ».

«Μα κοντεύω να ξαπλώσω πάνω σου».

«Δεν πειράζει. Έλα ακόμα πιο κοντά».

«Μη μου πεις ότι αγόρασες το πορτατίφ για να το χρησιμοποιήσεις στα ερωτικά μας παιχνίδια!»

«Βλαμμένη!»

«Έι, τι τρέχει; Γιατί με κοιτάς μ' αυτό το ύφος;»

«Μου υπόσχεσαι ότι...»

«Τι;»

«Μου υπόσχεσαι ότι θα αφήνεις πάντα ένα φως αναμμένο;»

«Δεν... δεν καταλαβαίνω. Άρχισες ξαφνικά να φοβάσαι το σκοτάδι;»

«Όχι, αλλά...»

«Αλλά, τι;»

«Να σου πω. Σκεφτόμουν πόσο αβάσταχτο θα ήταν εάν πάθαινες κάτι. Στάσου, περίμενε, μην απομακρύνεσαι, θέλω να σε σφίγγω πάνω μου».

«Τι έγινε τώρα;... Γιατί κλαις;»

«Κοίτα, το ξέρω ότι μπορεί να ακουστεί κάπως τρελό, αλλά θέλω να κάνουμε μια συμφωνία».

«Εντάξει».

«Αν πεθάνει ένας από τους δυο μας – περίμενε, άσε με να τελειώσω. Όποιος από τους δύο φύγει, θα στείλει στον άλλο ένα σημάδι».

«Θα ανάψει το πορτατίφ;»

«Ναι, ώστε να ξέρουμε ότι δεν είμαστε μόνοι. Να ξέρουμε ότι ο ένας σκέφτεται τον άλλο, ακόμα κι αν δεν μπορούμε να ιδωθούμε».

«Καρδιά μου, δεν ξέρω αν...»

«Σσσς. Μου το υπόσχεσαι;»

«Ναι».

«Σ' ευχαριστώ».

«Γι' αυτό είναι τόσο άσχημο;»

«Εξάμβλωμα».

«Έχεις δίκιο, από αυτή την άποψη είναι εξαιρετική επιλογή. Κανείς δεν θα άναβε κατά λάθος αυτό το έκτρωμα».

«Μου το υπόσχεσαι, δηλαδή;»

«Φυσικά, καρδιά μου».

«Σ' ευχαριστώ».

«Αλλά τι μπορεί να μας συμβεί;»

ΠΕΙΡΑΜΑ ΜΝΗΜΗΣ

It's either real or it's a dream
There's nothing that is in between
«Twilight», Electric Light Orchestra

Ο σκοπός αγιάζει τα μέσα
Λαϊκή θυμσοφία

Σήμερα

Ο ΜΑΡΚ ΛΟΥΚΑΣ ΔΙΣΤΑΖΕ. Πλησίασε το μόνο γερό δάχτυλο του σπασμένου χεριού του στο παλιό μπρούντζινο κουδούνι, αλλά το άφησε εκεί αρκετή ώρα προτού βρει το θάρρος να το πατήσει.

Δεν ήξερε τι ώρα ήταν. Μέσα στη φρίκη των τελευταίων ωρών είχε χάσει τελείως την αίσθηση του χρόνου. Όπως και να 'χε, όμως, εκεί έξω, στην καρδιά του δάσους, ο χρόνος δεν είχε την παραμικρή σημασία.

Ο τσουχτερός άνεμος του Νοέμβρη και το χιονόνερο των τελευταίων ωρών είχαν κοπάσει κάπως· μέχρι και το φεγγάρι ξεπρόβαλλε πότε πότε ανάμεσα απ' τα σύννεφα. Αυτή ήταν και η μόνη πηγή φωτός σε μια νύχτα όπου το σκοτάδι έμοιαζε να συναγωνίζεται την παγωνιά. Το ξύλινο δώροφο σπίτι, που ήταν ολόκληρο καλυμμένο με κισσό, φάνταζε ακατοίκητο. Η δυσανάλογα μεγάλη καμινάδα, που προεξείχε από την κεκλιμένη στέγη, δεν έβγαζε ίχνος καπνού, ενώ ο Μαρκ δεν μύριζε ούτε τη χαρακτηριστική μυρωδιά καμένου ξύλου που τον είχε ξυπνήσει το ίδιο πρωί – λίγο μετά τις έντεκα, όταν τον πρωτοπήγαν στο σπίτι του καθηγητή, εκεί στο δάσος. Ήδη από τότε ένιωθε άρρωστος. Του θανατά. Αλλά στο μεταξύ η κατάστασή του είχε επιδεινωθεί δραματικά.

Πριν από λίγες ώρες η κατάπτωσή του δεν ήταν ορατή με γυμνό μάτι. Τώρα, όμως, το αίμα από το στόμα και τη μύτη του έσταζε πάνω στα βρόμικα αθλητικά παπούτσια του, τα σπασμένα πλευρά του τον σούβλιζαν με κάθε ανάσα, ενώ το δεξί χέρι του κρεμόταν άχρηστο στο πλευρό του, σαν στραβοβιδωμένο ανταλλακτικό.

Ο Μαρκ ξαναπάτησε το μπρούντζινο μπουτόν, μα ούτε αυτή τη φορά συνέβη κάτι. Έκανε ένα βήμα πίσω και κοίταξε ψηλά, προς το μπαλκόνι. Πίσω από την μπαλκονόπορτα βρισκόταν το υπνοδωμάτιο, που την ημέρα είχε μαγευτική θέα στη μικρή λίμνη. Όταν δεν φυσούσε, η επιφάνειά της θύμιζε γυαλί – μια ήρεμη, σκοτεινή επιφάνεια που αν έριχνες μια πέτρα πάνω της, θα έσπαγε σε χίλια κομμάτια.

Το υπνοδωμάτιο ήταν σκοτεινό. Δεν ακουγόταν ούτε το γάβγισμα του σκύλου –που δεν θυμόταν πια πώς τον έλεγαν–, ούτε κάποιος από τους άλλους ήχους που ακούγονται συνήθως, όταν ξυπνάς τους ενοίκους ενός σπιτιού μες στα άγρια μεσάνυχτα. Ούτε βήματα στις σκάλες ούτε σούρσιμο από παντόφλες στο πάτωμα, καθώς ο ιδιοκτήτης τους καθαρίζει νευρικά τον λαιμό του και σαλιώνει τα χέρια του, για να στρώσει όπως όπως τα ανακατωμένα μαλλιά του.

Παρ' όλα αυτά, ο Μαρκ δεν ένιωσε την παραμικρή έκπληξη όταν η πόρτα άνοιξε ξαφνικά, ως διά μαγείας. Τις τελευταίες μέρες είχε βιώσει τόσο ανεξήγητες καταστάσεις, ώστε δεν αναρωτήθηκε στιγμή γιατί ο ψυχίατρος εμφανίστηκε μπροστά του ντυμένος στην τρίχα, με σακάκι και γραβάτα, λες και συνήθιζε να δέχεται ραντεβού νυχτιάτικα. Μπορεί να δούλευε κάπου στο βάθος του μικρού, δαιδαλώδους σπιτιού – μπορεί να ξαναδιάβαζε παλιούς φακέλους ασθενών ή να μελετούσε κάποιον χοντρό τόμο με θέμα τη

νευροψυχολογία, τη σχιζοφρένεια, την πλήση εγκεφάλου ή τις πολλαπλές προσωπικότητες, από τους τόσους που ήταν σκορπισμένοι παντού στον χώρο, παρότι εδώ και χρόνια δεν ασκούσε πια το επάγγελμα, παρά μόνο ως εμπειρογνώμονας.

Ο Μαρκ δεν αναρωτήθηκε ούτε γιατί μέχρι εκείνη τη στιγμή δεν είχε δει να βγαίνει φως από το τζάκι στο σαλόνι. Ο καθρέφτης πάνω από την κομότα αντανακλούσε την ανταύγεια της φωτιάς, που του έδωσε προς στιγμήν την αίσθηση πως ο καθηγητής φορούσε φωτοστέφανο. Μα στη συνέχεια ο ηλικιωμένος άντρας έκανε ένα βήμα πίσω και το εφέ χάθηκε.

Ο Μαρκ αναστέναξε, ακούμπησε αποκαμωμένος τον γερό ώμο του στο κούφωμα της πόρτας και σήκωσε το συμπαραλιασμένο χέρι του.

«Σας παρακαλώ, πρέπει να μου εξηγήσετε».

Καθώς μιλούσε, η γλώσσα του ακουμπούσε στους κοπτήρες του, που είχαν χαλαρώσει και κουνιόνταν. Έβηξε – και μια σταγόνα αίμα κύλησε από τη μύτη του.

«Δεν ξέρω τι μου συμβαίνει».

Ο ψυχίατρος κατένευσε αργά, σαν να δυσκολευόταν να κουνήσει το κεφάλι του. Βλέποντας τον Μαρκ σ' αυτή την κατάσταση, οποιοσδήποτε άλλος θα ταραζόταν και θα έκλεινε έντρομος την πόρτα ή θα καλούσε αμέσως ιατρική βοήθεια. Αλλά ο καθηγητής Νίκλας Χάμπερλαντ δεν έκανε τίποτε από τα δύο· απλώς παραμέρισε λίγο και με χαμηλή, μελαγχολική φωνή είπε: «Λυπάμαι, αλλά ήρθατε πολύ αργά. Δεν μπορώ να σας βοηθήσω τώρα πια».

Ο Μαρκ έγνεψε καταφατικά. Ακριβώς αυτή την απάντηση περίμενε. Και ήταν προετοιμασμένος.

«Φοβάμαι πως δεν έχετε επιλογή», είπε, βγάζοντας το πιστόλι από το σκισμένο δερμάτινο μπουφάν του.

Ο ΚΑΘΗΓΗΤΗΣ ΠΡΟΧΩΡΗΣΕ από τον διάδρομο προς το σαλόνι. Ο Μαρκ τον ακολουθούσε καταπόδας, με το όπλο προτεταμένο, ευγνώμων που ο ηλικιωμένος άντρας δεν γύριζε να τον κοιτάξει, ώστε να διαπιστώσει ότι βρισκόταν στα πρόθυρα της λιποθυμίας. Με το που μπήκε στο σπίτι, ο Μαρκ ένιωσε να ζαλίζεται. Πονοκέφαλος, ναυτία, εφίδρωση... Είχαν επιστρέψει ξαφνικά όλα τα συμπτώματα που ενέτειναν ακόμα περισσότερο το ψυχολογικό μαρτύριο των τελευταίων ωρών. Ο Μαρκ σχεδόν μπήκε στον πειρασμό να κρεμαστεί από τους ώμους του Χάμπερλαντ και να τον αφήσει να τον σύρει. Ήταν κουρασμένος, αφάνταστα κουρασμένος, και ο διάδρομος του φάνηκε πολύ πιο μακρύς απ' ό,τι του είχε φανεί στην πρώτη του επίσκεψη.

«Λυπάμαι πολύ», επανέλαβε ο Χάμπερλαντ καθώς έμπαιναν στο σαλόνι, όπου στο τζάκι έκαιγε μια αδύναμη φωτιά. Η φωνή του ήταν ήρεμη, σχεδόν συμπονετική. «Ειλικρινά, θα ευχόμουν να είχατε έρθει νωρίτερα. Τώρα δεν απομένει πλέον πολύς χρόνος».

Τα μάτια του Χάμπερλαντ ήταν τελειώς ανέκφραστα. Αν φοβόταν, κατάφερνε να το κρύψει εξαιρετικά και να δείχνει

ήρεμος, σαν τον γερασμένο σκύλο που κοιμόταν σε ένα καλάθι μπροστά στο παράθυρο. Η μπεζγούνινη μπάλα δεν είχε καν σαλέψει όταν μπήκαν στο δωμάτιο.

Ο Μαρκ στάθηκε στη μέση του χώρου και κοίταξε γύρω του αναποφάσιτος. «Τι εννοείτε όταν λέτε ότι δεν απομένει πολύς χρόνος;»

«Δεν έχετε παρά να κοιτάξετε τον εαυτό σας. Είστε σε χειρότερη κατάσταση ακόμα κι από το σπίτι μου».

Ο Μαρκ ανταπέδωσε το χαμόγελο του Χάμπερλαντ, αλλά μέχρι κι αυτό ήταν επώδυνο. Η διακόσμηση του σπιτιού ήταν πράγματι τόσο ασυνήθιστη όσο και η τοποθεσία του στην καρδιά του δάσους. Κανένα έπιπλο δεν ταίριαζε με τα υπόλοιπα. Μια παραφορτωμένη βιβλιοθήκη από το ΙΚΕΑ έστεκε δίπλα σε μια κομψή σερβάντα της περιόδου Μπιντερμάιερ. Το πάτωμα ήταν σχεδόν ολότελα καλυμμένο με διάφορα χαλιά, ένα εκ των οποίων ήταν αναμφισβήτητα χαλάκι μπάνιου και δεν ταίριαζε ούτε καν χρωματικά με το κινέζικο, μεταξωτό, χειροποίητο χαλί που βρισκόταν δίπλα του. Ο χώρος θύμιζε πιο πολύ αποθήκη, κι ωστόσο τίποτα δεν έμοιαζε να βρίσκεται τυχαία εκεί μέσα. Κάθε αντικείμενο – από το γραμμόφωνο πάνω στο τροχήλατο τραπεζάκι του τσαγιού ως τον δερμάτινο καναπέ, κι από την αναπαικτική πολυθρόνα ως τις λινές κουρτίνες – έμοιαζε με αναμνηστικό από το παρελθόν. Λες κι ο καθηγητής φοβόταν πως, έτσι και απαρνιόταν κάποιο έπιπλο, θα έχανε τις μνήμες από κάποια σημαντική περίοδο της ζωής του. Τα ιατρικά βιβλία και τα περιοδικά, που δεν γέμιζαν μόνο τα ράφια και το γραφείο, αλλά και τα περβάζια των παραθύρων, το πάτωμα, μέχρι και το καλάθι με τα κούτσουρα δίπλα στο τζάκι, λειτουργούσαν σαν συνδετικός κρίκος σε όλο αυτό το συνονθύλευμα.

«Σας παρακαλώ, καθίστε», του είπε ο Χάμπερλαντ, λες και ο Μαρκ εξακολουθούσε να είναι καλοδεχούμενος επισκέπτης. Όπως ήταν το ίδιο πρωί, όταν τον άφηναν αναίσθητο πάνω στον άνετο καναπέ με τις παχιές μαξιλάρες που βούλιαζες μέσα τους. Αν και τώρα θα προτιμούσε να καθίσει ακριβώς μπροστά στο τζάκι. Ξεπάγιαζε – ποτέ στη ζωή του δεν είχε νιώσει να κρύνει τόσο πολύ.

«Να δυναμώσω λίγο τη φωτιά;» ρώτησε ο Χάμπερλαντ, σαν να διάβαζε τις σκέψεις του.

Δίχως να περιμένει απάντηση, πήγε στο καλάθι, πήρε ένα κούτσουρο και το έριξε στο τζάκι. Οι φλόγες φούντωσαν αμέσως, και ο Μαρκ ένιωσε μια σχεδόν ακαταμάχητη επιθυμία να απλώσει τα χέρια του στη φωτιά, για να διώξει επιτέλους την παγωνιά από μέσα του.

«Τι σας συνέβη;»

«Πώς είπατε;» Του πήρε λίγη ώρα να τραβήξει τα μάτια του από το τζάκι και να εστιάσει ξανά την προσοχή του στον Χάμπερλαντ.

Ο καθηγητής τον κοίταξε διερευνητικά από την κορυφή ως τα νύχια. «Τα τραύματά σας», είπε. «Πώς προκλήθηκαν;»

«Μόνος μου τα προκάλεσα».

Προς μεγάλη έκπληξη του Μαρκ, ο ηλικιωμένος ψυχίατρος απλώς κατένευσε. «Το φαντάστηκα».

«Γιατί;»

«Διότι αναρωτιέστε εάν υπάρχουνε».

Ο Μαρκ ένιωσε την αλήθεια αυτής της φράσης να τον χτυπά κατάστηθα. Ο Χάμπερλαντ είχε δίκιο. Αυτό ακριβώς ήταν το πρόβλημά του. Το πρωί ο καθηγητής είχε περιοριστεί σε υπαινιγμούς, αλλά τώρα ο Μαρκ απαιτούσε απόλυτη σαφήνεια. Γι' αυτό, άλλωστε, καθόταν πάλι σ' αυτόν τον αφράτο καναπέ.

«Θέλατε να μάθετε εάν υπάρχουν στ' αλήθεια. Αυτός είναι ένας από τους λόγους που αυτοτραυματιστήκατε. Θέλατε να βεβαιωθείτε ότι μπορείτε ακόμη να αισθανθείτε κάτι».

«Πώς το γνωρίζετε αυτό;»

Ο Χάμπερλαντ έκανε μια απαξιωτική χειρονομία. «Εκ πείρας. Βρέθηκα κι εγώ κάποτε σε παρόμοια κατάσταση με τη δική σας».

Έριξε μια ματιά στο ρολόι που φορούσε στον καρπό του. Ο Μαρκ δεν ήταν σίγουρος, αλλά νόμισε πως διέκρινε αρκετές ουλές γύρω από το λουράκι. Έμοιαζαν περισσότερο με παλιά εγκαύματα παρά με τραύματα από μαχαίρι.

«Μπορεί να μην ασκώ πλέον επισήμως το επάγγελμα, αλλά δεν έχω χάσει ακόμη το ψυχαναλυτικό αισθητήριό μου. Πώς νιώθετε αυτή τη στιγμή, αν επιτρέπεται;»

«Κρυώνω».

«Δεν πονάτε;»

«Ο πόνος είναι ανεκτός. Νομίζω ότι βρίσκομαι ακόμη υπό την επήρεια του σοκ».

«Ναι, αλλά δεν νομίζετε πως θα ήταν προτιμότερο να πάτε στα Επειγόντα; Εδώ στο σπίτι δεν έχω ούτε ασπιρίνη να σας δώσω».

Ο Μαρκ κούνησε αρνητικά το κεφάλι. «Δεν θέλω χάπια. Το μόνο που θέλω είναι βεβαιότητα».

Άφησε το πιστόλι στο τραπέζάκι, με την κάννη στραμμένη προς τον Χάμπερλαντ, που εξακολουθούσε να στέκεται μπροστά του.

«Αποδείξτε μου ότι υπάρχω».

Ο καθηγητής έξυσε το πίσω μέρος του κεφαλιού του, στο σημείο όπου τα γκρίζα μαλλιά του είχαν αραιώσει. «Ξέρετε ποια λένε πως είναι η βασική διαφορά ανάμεσα στον

άνθρωπο και τα ζώα;» Έδειξε τον σκύλο του στο καλάθι, ο οποίος κλαψούριζε ανήσυχਾ στον ύπνο του. «Η συνείδηση. Εμείς αναστοχαζόμαστε για ποιο λόγο υπάρχουμε, πότε θα πεθάνουμε και τι θα συμβεί μετά τον θάνατό μας, ενώ τα ζώα ουδόλως ασχολούνται με το εάν πράγματι υπάρχουν στη γη ή όχι».

Καθώς μιλούσε, ο Χάμπερλαντ περπατούσε προς τον σκύλο του. Γονάτισε και έπιασε τρυφερά στα δυο του χέρια το μαλλιαρό κεφάλι.

«Ο Ταρζάν μου δεν μπορεί καν να αναγνωρίσει τον εαυτό του στον καθρέφτη».

Ο Μαρκ έτριψε λίγο ξεραμένο αίμα από το φρύδι του και κοίταξε το παράθυρο. Προς στιγμήν του φάνηκε ότι διέκρινε ένα φως έξω στο σκοτάδι, αλλά μετά συνειδητοποίησε πως ήταν απλώς η αντανάκλαση της φωτιάς που τρεμπόλαιζε στο τζάκι. Πρέπει να είχε αρχίσει πάλι να βρέχει, γιατί το τζάμι ήταν πιτσιλισμένο με μικροσκοπικές σταγόνες. Ύστερα από λίγο διέκρινε και το δικό του είδωλο, πολύ μακριά, να αιωρείται στο σκοτάδι πάνω από τη λίμνη.

«Εντάξει», είπε, «εξακολουθώ να βλέπω το είδωλό μου, αλλά πώς μπορώ να είμαι βέβαιος ότι δεν λέει ψέματα ο καθρέφτης;»

«Τι σας κάνει να πιστεύετε ότι πάσχετε από ψευδαισθήσεις;» ρώτησε ο Χάμπερλαντ.

Ο Μαρκ εστίασε πάλι στις σταγόνες στο παράθυρο. Το είδωλό του διαλύθηκε.

Χμ, πώς θα σας φαινόταν, για παράδειγμα, αν σας έλεγα ότι επισκέπτομαι ουρανοξύστες, που λίγο αργότερα εξαφανίζονται ως διά μαγείας; Ή ότι στο υπόγειό μου υπάρχουν αιχμάλωτοι, που μου δίνουν βιβλία όπου περιγράφονται

επακριβώς όσα πρόκειται να μου συμβούν σε λίγο; Α, ναι, και ποια η γνώμη σας για τη νεκρανάσταση;

«Το γεγονός ότi δεν υπάρχει καμία λογική εξήγηση για όσα μου συνέβησαν σήμερα», είπε χαμηλόφωνα.

«Κι όμως, υπάρχει».

Ο Μαρκ γύρισε απότομα προς το μέρος του. «Ποια είναι; Πείτε μου, σας παρακαλώ».

«Φοβάμαι πως δεν προλαβαίνουμε». Ο Χάμπερλαντ κοίταξε πάλι το ρολόι του. «Σε λίγο θα χρειαστεί να εγκαταλείψετε για πάντα αυτό το μέρος».

«Μα τι είναι αυτά που λέτε;» Ο Μαρκ άρπαξε το όπλο από το τραπέζι και σηκώθηκε όρθιος.

«Είστε κι εσείς ένας από δαύτους; Είστε κι εσείς στο παιχνίδι;» είπε, σημαδεύοντας τον ψυχίατρο στο κεφάλι.

Ο Χάμπερλαντ άπλωσε τα χέρια προς το μέρος του, θαρρείς για να αμυνθεί.

«Τα πράγματα δεν έχουν όπως νομίζετε».

«Μπα; Και πού το ξέρετε;»

Ο καθηγητής κούνησε συμπονετικά το κεφάλι.

«Εμπρός, λοιπόν, πείτε τα όλα!» Ο Μαρκ ούρλιαζε τόσο δυνατά, που πετάγονταν οι φλέβες στον λαιμό του. «Τι γνωρίζετε για μένα;»

Η απάντηση του έκοψε την ανάσα.

«Τα πάντα».

Η φωτιά δυνάμωσε. Ο Μαρκ αναγκάστηκε να αποστρέψει το βλέμμα· τα μάτια του δεν άντεχαν την απότομη λάμψη της.

«Γνωρίζω τα πάντα, Μαρκ. Όπως κι εσείς. Απλώς αρνείστε να το παραδεχτείτε».

«Ε, τότε...» Ο Μαρκ δάκρυσε. «Πείτε μου, σας εκλιπαρώ. Τι μου συμβαίνει;»

«Όχι, όχι, όχι». Ο Χάμπερλαντ έπλεξε τα χέρια του ικετευτικά, σαν να προσευχόταν. «Δεν λειτουργεί έτσι, πιστέψτε με. Η συνειδητοποίηση δεν έχει καμία αξία εάν δεν προέρχεται από μέσα σας».

«Τι σαχλαμάρες είναι αυτές!» φώναξε ο Μαρκ. Έκλεισε μια στιγμή τα μάτια, για να επικεντρωθεί καλύτερα στον πόνο που ένιωθε στον ώμο του. Πριν συνεχίσει να μιλάει, κατάπιε το αίμα που είχε μαζευτεί στο στόμα του. «Πείτε μου αμέσως τι παιχνίδι παίζετε! Αλλιώς, μα τον Θεό, θα σας σκοτώσω».

Δεν στόχευε πλέον το κεφάλι του καθηγητή αλλά το σκώπι του. Ακόμα κι αν αστοχούσε, η σφαίρα θα κατέστρεφε ζωτικά όργανα, και η όποια ιατρική βοήθεια θα αργούσε πολύ να φτάσει εκεί πέρα, στη μέση του πουθενά.

Ο Χάμπερλαντ παρέμεινε ακίνητος.

«Πολύ καλά, λοιπόν», είπε τελικά, αφού απόμειναν να κοιτάζονται αμίλητοι αρκετή ώρα. «Θέλετε να μάθετε την αλήθεια;»

«Ναι».

Ο Χάμπερλαντ βυθίστηκε αργά στην αναπνευστική πολυθρόνα και έγειρε το κεφάλι του προς τη φωτιά, που έκαιγε όλο και πιο ζωηρά. Η φωνή του έγινε ψιθυριστή, ίσα που ακουγόταν. «Σας έχει τύχει ποτέ να ακούσετε μια ιστορία και μετά να εύχεστε να μην είχατε μάθει ποτέ το τέλος;»

Στράφηκε προς τον Μαρκ και τον κοίταξε με οίκτο.

«Μη μου πείτε μετά ότι δεν σας προειδοποίησα».

Έντεκα μέρες νωρίτερα

ΥΠΑΡΧΟΥΝ ΑΝΘΡΩΠΟΙ που βασανίζονται από προαισθήματα. Καθώς περπατούν στον δρόμο, βλέπουν ένα αυτοκίνητο να περνάει από μπροστά τους και κοντοστέκονται. Το αυτοκίνητο δεν έχει κάτι το ιδιαίτερο· δεν είναι ούτε φρεσκοπλυμένο ούτε ιδιαίτερα βρόμικο. Και ο οδηγός του δεν διαφέρει σε τίποτα από τους υπόλοιπους, ανώνυμους ανθρώπους που περνούν καθημερινά από μπροστά μας. Δεν είναι ούτε πολύ νέος ούτε πολύ γέρος, δεν σφίγγει υπερβολικά το τιμόνι ούτε το παρατάει για να πιάσει το κινητό του ή να φάει. Ούτε υπερβαίνει το όριο ταχύτητας περισσότερο απ' όσο χρειάζεται για να προσαρμοστεί στην κίνηση των άλλων αυτοκινήτων. Τίποτα δεν προοιωνίζεται την επικείμενη καταστροφή. Παρ' όλα αυτά, κάποιοι άνθρωποι γυρίζουν να κοιτάξουν το αυτοκίνητο που απομακρύνεται – αλλά αργότερα δεν μπορούν να εξηγήσουν στην αστυνομία γιατί το έκαναν. Πολύ πριν δουν την γκουβερνάντα να προειδοποιεί τα παιδάκια που έχει στη φύλαξη της ότι πρέπει να την κρατούν από το χέρι καθώς θα περνούν απέναντι στο φανάρι.

Ο Μαρκ Λούκας ήταν ένας απ' αυτούς τους «αλαφροϊσκιωτους», όπως τον αποκαλούσε η γυναίκα του, η Σάντρα,

αν και δεν ήταν το ίδιο χαρισματικός με τον αδελφό του. Ειδάλλως, ίσως είχε καταφέρει να αποτρέψει την τραγωδία που είχε συμβεί πριν από έξι εβδομάδες. Έναν εφιάλτη, που έμοιαζε να επαναλαμβάνεται εκείνη τη στιγμή.

«Στάσου, περίμενε μια στιγμή!» φώναξε στο κορίτσι που βρισκόταν από πάνω του.

Η δεκατριάχρονη κοπέλα είχε μπλαβιάσει από το κρύο. Στεκόταν στην άκρη του βατήρα των πέντε μέτρων, αγκαλιάζοντας με τα δυο της χέρια τα πλευρά της, που διαγράφονταν κάτω από το λεπτό μαγιό της. Ο Μαρκ δεν ήταν σίγουρος αν το κορίτσι έτρεμε από το κρύο ή επειδή φοβόταν να πηδήξει από εκεί όπου βρισκόταν, στον πάτο της άδειας πισίνας, δεν μπορούσε να το διακρίνει.

«Άντε γαμήσου, Λουκ!» ούρλιαξε η Γιούλια στο κινητό της.

Ο Μαρκ αναρωτήθηκε πώς στην ευχή είχαν καταφέρει να εντοπίσουν εκεί πάνω το κοκαλιάρικο κορίτσι. Τα δημόσια λουτρά του Νόικελν ήταν κλειστά εδώ και μήνες. Λογικά θα την είδε κάποιος περαστικός και θα κάλεσε την πυροσβεστική.

«Άντε γαμήσου και στα τσακίδια!»

Η κοπέλα έσκυψε πάνω από τη σανίδα και κοίταξε κάτω, σαν να έψαχνε το καταλληλότερο σημείο πρόσκρουσης στα βρόμικα πλακάκια – κάπου ανάμεσα στη λιμονούλα και τον σωρό από πεσμένα φύλλα.

Ο Μαρκ κούνησε το κεφάλι και μετέφερε το κινητό του στο άλλο αφτί. «Μπα, λέω να μείνω εδώ. Δεν θα το έχανα με τίποτα αυτό, κουκλί μου».

Άκουσε έναν ψίθυρο πίσω του και γύρισε να κοιτάξει τον αρχιπυροσβέστη, που είχε πάρει θέση στην άκρη της πισίνας μαζί με τέσσερις συναδέλφους του και ένα στρώμα

ασφαλείας. Ο άντρας έδειχνε να το έχει μετανιώσει που ζήτησε τη βοήθεια του Μαρκ.

Είχαν βρει τον αριθμό του κινητού του στην τσέπη του παντελονιού της Γιούλια, που το είχε διπλώσει προσεκτικά και το είχε αφήσει μαζί με τα υπόλοιπα ρούχα της δίπλα στη σκάλα του βατήρα. Δεν ήταν σύμπτωση το γεγονός ότι φορούσε το ίδιο μαγιό που φορούσε και την ημέρα που είχε εγκαταλείψει το σπίτι της· εκείνη την καλοκαιρινή ημέρα που ο τοξικομανής πατριός της τής την είχε στήσει δίπλα στη λίμνη.

Ο Μαρκ έγειρε πάλι πίσω το κεφάλι και κοίταξε ψηλά. Σε αντίθεση με τη Γιούλια, εκείνος δεν είχε μαλλιά να του ανακατεύει ο αέρας. Λίγο αφότου τελείωσε το λύκειο, τα μαλλιά στους κροτάφους του είχαν υποχωρήσει τόσο πολύ, που ο κουρέας τού πρότεινε να τα ξυρίσει γουλί. Αυτό συνέβη πριν από δεκατρία χρόνια. Σήμερα, που το εβδομαδιαίο πρόγραμμά του περιλάμβανε πλέον εκατό φλιτζάνια καφέ, τύχαινε καμιά φορά να του χαμογελάσει κάποια άγνωστη γυναίκα στο μετρό – αλλά μονάχα εάν είχε χάσει τα ψέματα που γράφουν τα αντρικά περιοδικά, ότι δήθεν οι σακούλες κάτω από τα μάτια, οι βαθιές ρυτίδες, η αξυρισιά και τα λοιπά σημάδια κατάπτωσης φανερώνουν ενδιαφέροντα χαρακτήρα.

«Τι μαλακίες είναι αυτές που λες;» την άκουσε να τον ρωτάει οργισμένη, με ανάσα που άχνιζε. «Ποιο πράγμα δεν θα έχανε;»

Ο Νοέμβριος στο Βερολίνο είναι διαβόητος για τα ξαφνικά κύματα ψύχους, και ο Μαρκ αναρωτήθηκε από τι ήταν πιθανότερο να πεθάνει η Γιούλια, από την πρόσκρουση στον πάτο της πισίνας ή από πνευμονία; Αλλά κι εκείνος ήταν τελείως ακατάλληλα ντυμένος. Κι όχι μόνο σε σχέση με τον καιρό. Κανένας από τους γνωστούς του δεν κυκλοφορούσε με τρύπιο

τζιν και πανάθλια, λιωμένα αθλητικά παπούτσια. Από την άλλη, βέβαια, κανένας τους δεν έκανε τη δική του δουλειά.

«Αν πηδήξεις, θα προσπαθήσω να σε πιάσω», της φώναξε.

«Τότε θα καταλήξουμε και οι δύο νεκροί».

«Μπορεί. Αλλά το πιθανότερο είναι ότι το σώμα μου θα λειτουργήσει σαν προστατευτικό στρώμα».

Το γεγονός ότι, δέκα λεπτά νωρίτερα, η Γιούλια του είχε επιτρέψει να κατέβει στη βρόμικη πισίνα ήταν καλό σημάδι. Τους πυροσβέστες τους απειλούσε πως, έτσι και προσπαθούσαν να ρίξουν στρώμα ασφαλείας στην άδεια πισίνα, θα βουτούσε αμέσως με το κεφάλι.

«Είσαι ακόμη στην ανάπτυξη, οι αρθρώσεις σου είναι πολύ εύκαμπτες».

Δεν ήταν βέβαιος πως αυτό ήταν αλήθεια, δεδομένου του εθισμού της στα ναρκωτικά, αλλά εκείνη τη στιγμή ακουγόταν αρκετά πιστευτό.

«Τι μαλακίες είναι αυτές που λες;» του απάντησε.

Τώρα πια μπορούσε να την ακούει και χωρίς κινητό.

«Αν προσγειωθείς άσχημα, ενδέχεται να περάσεις τα επόμενα σαράντα χρόνια αδυνατώντας να κινήσεις οτιδήποτε άλλο πέρα από τη γλώσσα σου. Ώσπου να βουλώσει κάποιο σωληνάκι παροχέτευσης και να πεθάνεις από λοίμωξη, θρόμβωση ή εγκεφαλικό. Αυτό θέλεις;»

«Εσύ τι θέλεις; Να σκάσω πάνω σου και να σκοτωθείς;»

Η βραχνή φωνή της Γιούλια δεν θύμιζε δεκατριάχρονο κορίτσι. Ήταν λες και οι ακαθαρσίες του δρόμου, όπου περνούσε τη ζωή της, είχαν καθίσει στις φωνητικές χορδές της και τώρα η φωνή της φανέρωνε την πραγματική ηλικία της ψυχής της.

«Δεν ξέρω», απάντησε ο Μαρκ με ειλικρίνεια. Κι αμέσως

μετά του κόπηκε η ανάσα, γιατί είδε μια ριπή ανέμου να τραντάζει τη Γιούλια, που ταλαντεύτηκε επικίνδυνα, αλλά τελικά άνοιξε τα χέρια και κατάφερε να κρατήσει την ισορροπία της.

Προς το παρόν.

Αυτή τη φορά ο Μαρκ δεν γύρισε να κοιτάξει όταν άκουσε ένα βογκητό από το πλήθος πίσω του. Κρίνοντας από την ένταση του επιφωνήματος, οι άντρες της αστυνομίας και της πυροσβεστικής είχαν αποκτήσει τη συντροφιά μπόλικων φιλοπερίεργων θεατών.

«Κι αν θες να ξέρεις», της είπε, «θα είχα κι εγώ έναν σωρό λόγους να πηδήξω από εκεί πάνω, όπως εσύ».

«Όλες αυτές τις παπαριές τις λες για να με σταματήσεις».

«Όστε έτσι, ε; Πόσο καιρό έρχεσαι στην “Παραλία”, Γιούλια;»

Ο Μαρκ λάτρευε το όνομα που είχαν δώσει τα χαμίνια στο γραφείο του, που βρισκόταν στο πάρκο Χαζενχάιντε. *Παραλία...* Ακουγόταν αισιόδοξο, αλλά συγχρόνως ταίριαζε με τα ανθρώπινα ράκη που ξέβραζαν καθημερινά στο γραφείο του τα κύματα της μοίρας. Φυσικά, άλλο ήταν το επίσημο όνομα του Κέντρου. Αλλά ακόμα και τα κρατικά έγγραφα είχαν από καιρό πάψει να αναφέρονται στο Κέντρο ως «Συμβουλευτικό Γραφείο Εφήβων Νόικελν».

«Πόσο καιρό γνωριζόμαστε;» ρώτησε ξανά ο Μαρκ.

«Δεν έχω ιδέα».

«Ενάμιση χρόνο, Γιούλια. Σου έχω πει ποτέ μαλακίες τόσο καιρό;»

«Δεν ξέρω».

«Σου έχω πει έστω κι ένα ψέμα; Προσπάθησα ποτέ να μιλήσω στους γονείς σου ή τους καθηγητές σου;»

Η κοπέλα έγνεψε αρνητικά. Ή, τουλάχιστον, έτσι του

φάνηκε από εκεί κάτω όπου βρισκόταν. Τα κατάμαυρα μαλλιά της χάιδεψαν τους ώμους της.

«Έχω πει ποτέ σε κανέναν πού αγοράζεις τη δόση σου ή πού τη βγάζεις τις νύχτες;»

«Όχι».

Ο Μαρκ γνώριζε πως, αν η Γιούλια πηδούσε, ο ίδιος θα αναγκαζόταν να λογοδοτήσει για όλα αυτά. Αν, όμως, κατάφερνε να αποτρέψει την ηρωινομανή έφηβη από την αυτοκτονία, θα το κατόρθωνε αποκλειστικά χάρη στο γεγονός ότι τους προηγούμενους μήνες είχε κερδίσει την εμπιστοσύνη της. Δεν κατηγορούσε τους ανθρώπους που αδυνατούσαν να το καταλάβουν αυτό – τους φίλους του, για παράδειγμα, που εξακολουθούσαν να μην αντιλαμβάνονται γιατί χαράμιζε το πτυχίο της Νομικής σε «περιθωριακά άτομα», όπως τα αποκαλούσαν, αντί να το εξαργυρώσει σε κάποια μεγάλη δικηγορική εταιρεία.

«Δεν ήσουν εκεί. Έξι ολόκληρες εβδομάδες», είπε προκλητικά η Γιούλια.

«Κόϊτα, δεν βρίσκομαι στη δική σου κατάσταση. Δεν ζω στον δικό σου κόσμο, αλλά έχω κι εγώ τα προβλήματά μου. Κι αυτή τη στιγμή είναι τόσο μεγάλα, που άλλοι στη θέση μου θα είχαν αυτοκτονήσει από καιρό».

Η Γιούλια σήκωσε ξανά τα χέρια της στον αέρα. Από εκεί κάτω οι αγκώνες της έμοιαζαν βρόμικοι, αλλά ο Μαρκ ήξερε ότι τα σκούρα σημάδια ήταν ουλές· δεν θα ήταν η πρώτη φορά που ένας άνθρωπος με τάσεις αυτοτραυματισμού ξεπερνούσε τα όρια. Οι πιο συχνοί επισκέπτες του στην «Παραλία» ήταν παιδιά που χαρακώνονταν με ξυράφι, ώστε να νιώσουν έστω κάτι.

«Τι συνέβη;» τον ρώτησε με χαμηλή φωνή.

Ο Μαρκ ψηλάφισε προσεκτικά τον επίδεσμο στον σβέρκο

του· το αργότερο τη μεθεπομένη έπρεπε να πάει να του τον αλλάξουν. «Δεν έχει σημασία. Η δική μου μιζέρια δεν πρόκειται να απαλύνει τη δική σου».

«Μεγάλη κουβέντα».

Ο Μαρκ χαμογέλασε και κοίταξε την οθόνη του κινητού του, που είχε μια κλήση σε αναμονή. Γύρισε στο πλάι και είδε μια γυναίκα με μαύρη καμπαρντίνα να τον κοιτάζει με γουρλωμένα μάτια από την άκρη της πισίνας. Προφανώς είχε μόλις καταφτάσει η ψυχολόγος της αστυνομίας, που μάλλον δεν συμφωνούσε απόλυτα με τη δική του προσέγγιση. Πίσω της στεκόταν ένας ηλικιωμένος άντρας με ακριβό λεπτόριγο κουστούμι, ο οποίος του έγνεψε φιλικά.

Αποφάσισε να τους αγνοήσει και τους δύο.

«Θυμάσαι τι σου είπα την πρώτη φορά που ήθελες να διακόψεις την αποτοξίνωση επειδή οι πόνοι ήταν αφόρητοι; Καμιά φορά φαντάζει λάθος...»

«...να κάνεις το σωστό. Ναι, ναι, κοντεύει να μου βγει από τ' αφτιά αυτή η ηλίθια φράση! Αλλά να σου πω κάτι; Πέφτεις τελείως έξω. Η ζωή δεν φαντάζει απλώς λάθος. Είναι λάθος. Και η ηλίθια φλυαρία σου δεν πρόκειται να με σταματήσει...»

Η Γιούλια έκανε δυο βήματα πίσω, σαν να ετοιμαζόταν να πάρει φόρα για να πηδήξει.

Το πλήθος πίσω από τον Μαρκ βόγκηξε ξανά. Ο Μαρκ αγνόησε πάλι τη δεύτερη γραμμή που χτυπούσε από μέσα στο κινητό του.

«Εντάξει, εντάξει, μπορείς τουλάχιστον να περιμένεις μια στιγμή; Σου έχω φέρει κάτι...»

Έβγαλε ένα μικροσκοπικό iPod από την τσέπη του μπουφάν του, το έβαλε στη διαπασών και κόλλησε το ακουστικό στο μικρόφωνο του κινητού του.